

Mødet den 27. April 1905.

Fraværende var: Formanden, J. C. Petersen, S. Pedersen, Rahr og Sabroe.

Bankdirektør Nørgaard ledede Mødet i Henhold til Aarhus Stiftamts Konstitution af 1. d. M.

Til Efterretning forelaa følgende Sager:

1. (J. Nr. 284—1904). Skrivelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder, hvorved det tilbagesender **Hav-
nens Budget** for indeværende Regnskabsaar.
2. (J. Nr. 7^s—1903). Indenrigsministeriets Samtykke til Anskaffelse af et Dampkogeapparat og en Stegeindretning til **Forsøgshusholdningen** for Mandskabet **paa Rytterkasernen**, saaledes at Anskaffelsessummen, 3700 Kr., tillægges Kasernens Tilblivelsesværdi til Forrentning paa sædvanlig Maade.
3. (J. Nr. 46—1905). Meddelelse fra Teknisk Skole om Udstilling af Elevarbejde.
4. (J. Nr. 15¹—1905). Foreløbig Dagsorden for **Køb-
stadforeningens Repræsentantmøde** i København den 24. n. M. saalydende:
 1. Forhandling om en mulig Omordning af den kommunale Beskatning af faste Ejendomme.
 2. Forslag til Forandring af Reglen i § 7, 1 Stk. i Ejendomsskyldloven af 15. Maj 1903.
 3. Henvendelse til Regeringen angaaende de Kommunerne ved Paaligningen af Indkomst- og

Formueskatten til Staten paaførte ekstraordinære Udgifter.

Mika el Joha nsen savnede paa Dagsordenen det til Købstadforeningen henviste Spørgsmaal om en retfærdigere Repræsentation for Købstæderne i Rigsdagen.

Nørgaard kunde oplyse, at den af Byraadet i sin Tid vedtagne Resolution, dette Spørgsmaal vedrørende i Overensstemmelse med Raadets senest udtalte Ønske af Købstadforeningen var tilsendt samtlige Byraad.

5. (J. Nr. 183—1903). Fra Skattedepartementet var modtaget Cirkulære, hvorefter der hver April eller Maj ønskes Indstilling om, til hvilket Beløb Honoraret passende kan ansættes for hver af Købstadens Vurderingsmænd for det forløbne Aar.

Sagen gik til Erklæring af Budgetudvalget efter indhentet Oplysning fra Vurderingsformændene.

6. (J. Nr. 355—1904). Der forelaa Indstilling fra Vandværksudvalget, hvorefter dette ikke kunde anbefale det fra Byfogden modtagne Forslag om Forbud mod Benyttelse af Lamper og lignende til **Optøning af Vandrør** i Berøring med Træværk.

Schourup var overbevist om, at der ikke kunde ske nogensomhelst Skade ved Benyttelsen af Lamper til Optøning af Vandrør, naar blot de Folk, der gav sig af hermed, forstod at anvende disse Lamper. Det var naturligvis noget andet, naar vedkommende Mester til saadant Arbejde sendte Lærlinge, der ingen Forstand havde paa det, men dette burde ikke finde Sted, og den sidst udarbejdede Instruks for Vand- og Gasmestre tog netop Sigte paa at forhindre, at det skete.

Vestesen fandt, at den Omstændighed, at der som af Byfogden fremdraget i den senere Tid var opstaaet to Ildebrande ved Optøning af

Rør med Lamper, opfordrede til at underkaste Sagen en nærmere Overvejelse. Han kunde tænke sig, at det vilde være hensigtsmæssigt at indhente Erklæring angaaende Sagen fra Komiteen for Gas- og Vandmestereksamenen. Det burde ogsaa overvejes, om ikke Rørene burde anbringes paa anden Maade i Ejendommene.

Laursen tillagde det størst Betydning, hvorledes Rørene blev anbragte; de burde lægges saaledes, at Brandfare ved Optøning af dem ikke kunde opstaa. Det var ikke saa let for Mestrene udelukkende at anvende faglærte Folk til det ommeldte Arbejde, da det jo gik saaledes, at naar man fik stærk Frost, og Vandet i Rørene frøs rundt om i Byen, vilde alle Husejere have Hjælp paa en Gang, og saa var det naturligvis en ret stor Fristelse for Mestrene ogsaa at sende Lærlingene afsted til Optøning af Rørene.

Lottrup hældede til samme Anskuelse som Laursen. Man kunde iøvrigt ikke lægge hele Ansvaret paa Vand- og Gasmestrene, da det i mange Tilfælde var paagældende Husejere selv, der foretog Optøning af deres Vandrør.

Magnus Nielsen saa ikke rettere, end at det eneste rigtige vilde være at paabyde Isolering af Rørene paa betryggende Maade, naar de anbragtes paa Steder, hvor de var udsatte for Kulden.

Jacob Jensen kunde slutte sig til den foregaaende Taler.

Sagen gik til Erklæring af Vandværksudvalget eventuelt efter Forhandling med Brandkommissionen.

7. (J. Nr. 28—1905). Fra Havneudvalget forelaa en Erklæring i Anledning af Brandkommissionens Skrivelse om Installation af en **Dampsprøjte** i den

ny Isbryder og Bugserbaad, hvorefter man ikke kunde tilraade dette Forslag, men foreslog eventuelt at yde et Tilskud til Byens Brandvæsen til Anskaffelse af en kørende Dampsprøjte.

Samuel sen skulde paa Brandkommissionens Vegne opfordre til at tage Sagen til Undersøgelse og Overvejelse. At anskaffe og vedligeholde en kørende Dampsprøjte og holde Mandskab til dens Betjening vilde blive temmelig kostbart, i hvert Tilfælde i Forhold til den Nytte, man kunde have af en saadan Sprøjte. Forholdet var jo dette, at Vandrørene var af saa ringe Dimision, at de kun kunde give 350 Liter i Minuttet, saaledes at der faktisk ikke kan skaffes Vand nok. Først naar man fik Vandleddingerne omlagt — hvad dog vilde koste c. 50000 Kr. — vilde man kunne faa den fulde Nytte af en kørende Dampsprøjte. Derimod kunde en Dampsprøjte anbragt i den omtalte Baad være til megen Nytte langs Kysten ved Havnen og Aaen.

Vestes en syntes for sit Vedkommende, at Sagen var saa utilstrækkelig belyst, at man vanskeligt kunde tage nogen Stilling til den. Havneudvalgets Erklæring var saa kortfattet, at man aldeles ikke kunde se, af hvilke Grunde det ikke kunde anbefale at installere en Sprøjte i Baaden. Paa den anden Side manglede der ganske Oplysning om, hvilken Nytte man kunde have af en saadan Sprøjte. Det kunde jo tænkes, at det f. Eks. kunde tage saa lang Tid at faa Fyr under Kedlen og faa Baaden i Virksomhed, at en Sprøjte i den vilde blive af ringe Betydning. Der var ikke heller oplyst, hvilket Terræn en saadan i Bugserbaaden anbragt Sprøjte kunde beherske. Brandkommissionen gik i sin Erklæring stadig ud fra, at en kørende Dampsprøjte skulde indgaa som en

Del af det daglige Materiel, og derved kom man til et Beløb af 6000 Kr. aarlig til Lønning af Mandskab til dens Betjening. Men det forekom ikke Taleren, det burde være Meningen med en Dampsprøjte, at den skulde rykke ud, hver Gang Brandvæsenet allarmeredes; den skulde kun anvendes ved mere betydelige Ildebrande, og gik man ud herfra, vilde dens Drift næppe blive saa dyr. Det hele Spørgsmaal burde sikkert underkastes en fornyet grundig Overvejelse.

Jacob Jensen maatte hævde, at Driften af en Dampsprøjte vilde blive dyrere for Havnen, der maatte holde Ekstrabetjening til den omtalte Baad, hvis en Sprøjte anbragtes i denne, bl. a. til Nattevagt, hvorimod Brandvæsenet altid vilde have Folk paa Brandstationen til en Dampsprøjtes Betjening, der næppe vilde kræve mere Mandskab, naar den anvendtes som af Vestesen foreslaaet. En Dampsprøjte i den nævnte Baad vilde næppe gøre den af Brandkommissionen antagne Nytte; langs Aaen laa saaledes adskillige brandfarlige Fabrikker, men dem kunde Baaden ikke komme op til; langs Kysten syd og nord for Byen vilde Anvendelsen af den let blive umuliggjort af Vindforholdene og selv overfor Skurene paa Havnepladsen kunde det blive vanskelig at anvende den, idet den, hvis Vinden var vestlig, kom til at ligge midt i Ildhavet. Hensynet til den paagældende Baads Konstruktion talte ogsaa mod at følge Brandkommissionens Forslag; Baaden, der skulde anskaffes til Bugsering og Isbrydning, maatte konstrueres efter sin Bestemmelse og det vilde volde Vanskeligheder at faa Plads til en Sprøjte. Af de nævnte Grunde og i Betragtning af, at Vandledningerne efterhaanden anlagdes med større Dimensioner, saaledes at man kunde faa fuld Nytte

af en kørende Dampsprøjte, maatte Havneudvalget anbefale, at der til Brandvæsenet anskaffedes en saadan, og var Udvalget i saa Henseende villig til at yde et Bidrag til Brandvæsenet.

Lottrup forekom det ligesom Vestesen, at Sagen i høj Grad tiltrængte nærmere Oplysninger. Han var i Øjeblikket tilbøjelig til at tro, at det vilde være mindre heldigt at faa en Dampsprøjte i den omtalte Baad, da der formentlig, hver Gang den skulde bruges, vilde hengaa for lang Tid, inden Baaden blev gjort klar til Brug. Paa Gasværkets Territorium havde man anskaffet en Suge- og Højtrykspumpe i Forbindelse med Havet for kraftigt at kunne bekæmpe en opstaaende Ildebrand, og for Havnens Vedkommende kunde man paa lignende Maade afværge den Brandfare, som de paa Havnepladsen værende Skure og Tømmerstabler kunde fremkalde. Han vilde henstille, at Brandkommissionen og Havneudvalget tog dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Marthin Hansen skønnede ikke bedre, end at Brandkommissionen fuldt ud havde gjort Rede for sin Stilling til Sagen. Det var meget udførligt udregnet og opgivet, hvilke Omkostninger Anskaffelsen og Driften af en kørende Dampsprøjte vilde medføre, og hvorfor man ikke kunde faa den fulde Nytte af en saadan, idet der ikke kunde skaffes Vand nok. Af Hensyn til de store Udgifter ved Sprøjtens Drift, og i Betragtning af, at den kun kunde anvendes, hvor den kunde sættes i Forbindelse med Havet eller Aaen, havde Brandkommissionen ikke kunnet anbefale at anskaffe en kørende Dampsprøjte.

Magnus Nielsen var ligeledes af den Mening, at Brandkommissionens Indstilling var meget vel motiveret, medens Havneudvalget f. Eks. intet-

somhelst havde oplyst om, hvad det vilde koste at faa en Sprøjte anbragt ombord paa den oft-nævnte Baad. Han for sit Vedkommende troede ikke, det vilde blive ret bekosteligt at faa en saadan installeret der, og den vilde foruden i Tilfælde af Ildebrand ved Kysten eller Aaen kunne gøre Nytte paa anden Maade f. Eks. som Sugepumpe, naar Vand skulde pumpes fra Skibe o. l. Naar det var omtalt, at det vilde tage for lang Tid, inden Baaden i paakommende Tilfælde kunde tages i Brug, forstod han ikke rigtig dette; han var gaaet ud fra, at en Baad som den omhandlede til Stadighed skulde ligge under Damp for at være til Rede for de kommende eller gaaende Skibe. Saaledes som Vanledningerne for Tiden var indrettede her i Byen, kunde man faktisk ikke gennem disse skaffe tilstrækkeligt Vand til en Dampsprøjte; dertil maatte man have større Rør; at sætte Sprøjten i Forbindelse med flere Brandhaner, hjalp intet, idet man kun derved formindskede Trykket.

Filtenborg nærede den Overbevisning, at Brandkommissionen havde beregnet Udgifterne til Driften af en kørende Dampsprøjte — derunder et Beløb af 6000 Kr. aarlig til Mandskab — meget rundeligt, navnlig naar Hensyn toges til, at den dog kun skulde anvendes i ekstraordinære Tilfælde, hvor større Fare truede. Han var egentlig nærmest stemt for, at man, naar Havneudvalget nødig vilde have en Sprøjte anbragt i den omtalte Baad, med Tak burde modtage dets Tilbud om et aarligt Tilskud til Byens Brandvæsen, og anskaffe en kørende Dampsprøjte.

Samuel sen vilde gerne være med til nærmere paany at drøfte Sagen. Skulde man have en kørende Dampsprøjte, maatte man imidlertid

utvivlsomt have fast Mandskab til den, og naar Brandkommissionen til 6 Mand havde regnet med en aarlig Udgift af 6000 Kr., var det næppe for flot. Over for de Talere, der havde anket over Sagens mangelfulde Oplysning, skulde han gøre gældende, at Brandkommissionen meget udførligt havde specificeret de Udgifter, en kørende Dampsprøjte vilde bevirke, og havde peget paa, hvilken Nytte, den kunde gøre, saa der kunde næppe bebrejdes Kommissionen noget. Vilde man bekoste Anlæg af ny Vandledninger, der var nødvendige for at skaffe Tryk nok paa Vandet til en Dampsprøjte, vilde Kommissionen med Glæde se dette, men dette vilde blive meget dyrt. Noget, der derimod eventuelt kunde tages under Overvejelse, var at indrette Cisterner enkelte Steder i Byen i Nærheden af Fabriker eller lignende, hvor Brandfaren var særlig stor.

Vestesen havde ikke ment, at Brandkommissionens Oplysninger ikke i og for sig var udtømmende nok, men han havde ønsket at pointere, at den havde set noget ensidig paa Sagen, idet den kun havde betragtet den ud fra det Synspunkt, at en eventuel kørende Dampsprøjte skulde benyttes med det daglige Materiel. Det man savnede, var en Redegørelse for, hvorledes det vilde stille sig med Driften af en saadan Sprøjte, naar den tænktes anvendt i Stedet for en Sprøjte ombord i Bugserbaaden, og denne kunde ikke være færdig til Brug i et Øjeblik. Taleren nærede den Tiltro til Brandvæsenets Materiel, at det var i Stand til at møde og bekæmpe en begyndende Brand, og der var kun Tale om at anvende en Dampsprøjte, hvor større Kvarterer stod i Fare. At Vandværket ikke skulde være i Stand til at forsyne en Dampsprøjte, der selv leverede Trykket, med til-

strækkelige Vandmængder, troede han ikke paa. Iøvrigt forekom det Taleren, at jo mere man fordybede sig i Sagen, desmere gik det op for én, at den trængte til at overvejes nærmere.

Nørgaard var tilbøjelig til at mene, at Tiden endnu ikke var inde til at anskaffe en kørende Dampsprøjte, medens det paa den anden Side vist vilde være uheldigt at lade en Sprøjte installere i den omtalte Bugserbaad. Der var imidlertid under Sagens Behandling fremkommet forskellige Hensstillinger om at foretage Foranstaltninger til at afværge Brandfare paa Havnen og i Byen, saaledes, at det formentlig kunde være hensigtsmæssigt at nedsætte et Udvalg af Brandkommissionens, Vandværksudvalgets og Havneudvalgets Medlemmer til at overveje, hvad der kunde gøres for at forebygge Brandfare for Byen.

Der nedsattes et Udvalg bestaaende af Formanden, Jacob Jensen, Samuelson og Thomsen til at afgive Erklæring i Sagen.

8. (J. Nr. 224—1904). Den fra Budgetudvalget foreliggende Indstilling angaaende den foreslaaede Udvidelse af Ekspeditionslokalerne paa **Fattiggaarden**, saaledes at Udgiften hertil, 7000 Kr., afholdes af det til Fattiggaardens Udvidelse optagne Laan, tiltraadtes.
9. (J. Nr. 53—1905). Der forelaa Indstilling fra Udvalget for Bygninger og Inventar om Anbringelse af de søndre **Strandbadeanstalter** syd for Louisenhøj.

Thomsen maatte erkende, at Badehusene efter Udvalgets Forslag kom til at ligge temmelig langt uden for Byen, og man kunde ogsaa til Nød i Aar have lagt dem ud for Dalgasavenuen, som Havneudvalget havde foreslaaet, men da man alligevel til næste Aar paa Grund af Havne Anlægget

mod Syd blev nødt til at flytte dem, havde man ment, at man ligesaa gerne straks kunde gøre Skridtet helt ud. Imod at lægge dem ved Dalgas Avenuen talte ogsaa, at de derved kom i Nærheden af det store Udløb fra Vandklosetterne paa Marselisborgterrænet, ligesom de kom nær ved det ny Havneanlæg, og man kunde derfor ikke være sikker paa, at Vandet var absolut rent der. Udfør Avenuen vilde Badningen ogsaa være ret generende for de talrige Spaserende.

Harald Jensen skulde ikke udtale sig om Badehusenes foreslaaede Beliggenhed, der iøvrigt vist ikke kunde være anderledes, men han skulde henstille, at man samtidig med Flytningen foretog en stærkt tiltrængt Udvidelse af Badeanstalten for Mænd. Denne havde hidtil kun bestaaet af en enkelt Bro, men ved at tilbygge et Par Fløje kunde man skaffe Plads til de mange Mennesker, der søgte den, og tillige forhindre, at Badningen foregik lige for Øjnene af de Spaserende paa Strandvejen.

Laursen fremhævede, at det for Skolerne var en ret ubehagelig Flytning, der sikkert vilde være en Ulempe for dem. Som Regel havde de enkelte Klasser kun een Time til Badning, og det vilde blive vanskeligt at faa den tilfredsstillende udført i den Tid, naar Børnene fik en saa meget længere Vej at gaa.

Thomsen kunde ikke indse, at den længere Vej kunde spille nogen Rolle for Skolernes Badning, da Børnene kun fik ca. 5 Minutters længere Gang til Badehusene; det var jo dog en Fordel, at man saa var sikker paa at faa rent Vand at bade i. — Med Hensyn til den foreslaaede Udvidelse af Badeanstalten for Mænd, maatte han gøre opmærksom paa, at denne blev udvidet sidste Som-

mer, og at det ikke kostede saa lidt at bygge Badehuse, men ønskede Raadet, at den yderligere skulde udvides, vilde Udvalget selvfølgelig ikke modsætte sig dette. Taleren skulde samtidig oplyse, at den hidtidige Badeanstalt for Drenges agtedes nedlagt, og disse vilde blive henvist til at bade sammen med de Voksne, hvilket ogsaa af den Grund formentlig var ganske heldigt, da der var lidt dybere Vand paa den ny end paa den gamle Plads for Badehusene.

Lottrop forstod meget godt, at Udvalget ikke kunde anbefale at lægge Badehusene nærmere ved Byen end foreslaaet, men han skulde henstille, om man ikke ud fra søndre Mole kunde etablere en Badeanstalt alene for Svømmere.

Vestesen troede, at det var rigtigt at følge Udvalgets Forslag om Pladsen for Badehusene. At Skolebørnene skulde gaa lidt længere end hidtil, havde de ingen Skade af, men det kom jo an paa, om det overhovedet kunde lade sig gøre at foretage Badningen i den til Raadighed værende Tid, naar Vejen til Badehusene blev saa meget længere. Foreløbig kunde man jo forsøgsvis lægge Badehusene som foreslaaet, og eventuelt senere overveje, om ikke Badehusene for Skolerne kunde lægges ved Dalgasavenuen. Det glædede ham, at Drengedebadeanstalten blev nedlagt, da den havde været til en Del Gene for de Spaserende, og vilde støtte Harald Jensens Forslag om med det samme at faa tilbygget et Par Fløje til Badeanstalten for Mænd, saaledes at de Vejfarende kunde undgaa Synet af deres Badning.

Jacob Jensen var ganske paa det rene med, at en Flytning Syd paa snart vilde blive nødvendig af Hensyn til Arbejderne vedrørende Havnens Udvidelse, og det kunde maaske være

det rigtigste at foretage den med det samme. Havneudvalgets omtalte Udtale gik da ogsaa kun ud paa, at der for Havnens Vedkommende intet var til Hinder for, at Badehusene i Aar anbragtes ud for Dalgasavenuen.

Laursen skulde overfor Thomsen gøre gældende, at Vejen fra søndre Drengeskole til Badehusene i hvert Tilfælde blev temmelig lang, og det kunde komme til at knibe at faa Badningen for denne Skoles Vedkommende tilendebragt paa en Time, men man maatte jo nu foreløbig se at indrette sig, saa godt det lod sig gøre.

Nørgaard kunde slutte sig til den af Harald Jensen gjorte Henstilling om en Udvidelse af Badeanstalten for Mænd saaledes, at der tilbyggedes to Fløje; hvis dette ikke fandt Sted, vilde Badningen fra denne Anstalt i høj Grad genere de Spaserende. Det forekom ham at være et stort Fremskridt, at man blev af med Drengedebadeanstalten, og han haabede, at man samtidig blev fri for de paa Land anbragte Nødtørftshuse, der var meget upassende.

Schourup havde intet mod den foreslaaede Udvidelse af Mandsbadeanstalten, men man burde dog først have et Overslag over, hvad den vilde koste, noget der højst kunde forsinke Sagen otte Dage.

Harald Jensen kunde ikke tænke sig, at det kunde være saa vanskeligt at faa bygget et Par Fløje til en Badeanstalt; det behøvede man næppe at have Planer og Overslag til. Man blev sikkert alligevel nødt til at bygge disse Fløje baade af Hensyn til mange Badende og til det spaserende Publikum, og naar det var Tilfældet, kunde han ikke se, hvorfor man skulde opsætte Sagen, saa meget mere som Badningen snart skulde til at begynde. Kunde der imidlertid tilvejebringes et

Overslag, uden at Sagen forsinkedes, havde han intet mod at afvente dette.

Mikael Johansen vilde støtte Harald Jensens Forslag. Det var utvivlsomt nødvendigt at faa den omtalte Badeanstalt udvidet, og naar man alligevel ikke kunde blive fri for at bevilge det hertil nødvendige Beløb, kunde man ligesaa gerne bevilge det straks.

Jacob Jensen tvivlede ganske vist ikke om, at man nok blev nødt til at foretage den foreslaaede Udvidelse af Mandsbadeanstalten, men han vilde dog finde det rigtigst, at man først fik forelagt et Overslag over, hvorledes den tænktes udført, og hvad det vilde koste.

Thomsen lovede saa vidt muligt at tilvejebringe et Overslag over det ommeldte Arbejde til næste Møde.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes. Udvalget anmodes om til næste Møde at fremskaffe Plan og Overslag til en Udvidelse af Mandsbadeanstalten.

10. (J. Nr. 30—1905). Der forelaa Indstilling fra Brolægningsudvalget om at bevilge et fra Marskandiser Rasmussen modtaget Andragende om Udkørsel til Kaløgade fra Ejendommen Nr. 8 i Knudriggade over den bag Ejendommen løbende Gangsti paa Vilkaar, at Byraadet til enhver Tid kan tage Tilladelsen tilbage, at Andrageren brolægger Overkørslen over Gangstien, og at han, forsaavidt Tilladelsen tages tilbage, ikke maa borttage den af ham lagte Brolægning.

Schourup var ikke sikker paa, at det var rigtigt at komme ind paa at give Tilladelse til Kørsel over den ommeldte Smøge. Gav man først Andrageren Lov dertil, udsatte man sig for, at ogsaa andre kom med det samme Krav. Alle Husejerne langs Smøgen havde Laage ud til denne,

men hidtil havde ingen haft Ret til Kørsel paa denne; nu at give en enkelt denne Tilladelse, forrykkede ogsaa Ejendommenes Værdi. Det korrekte vilde vist være at afslaa Andragendet, tilmed da Smøgen var Legeplads for mange Børn.

Vestesen bemærkede, at Udvalget ikke havde tænkt sig, at der kunde være noget betænkeligt ved at imødekomme Andrageren paa de foreslaaede Vilkaar, men delte Raadet den af Schourup udtalte Frygt, kunde man jo afslaa Andragendet.

Laursen kunde ikke antage, at det kunde drage ubehagelige Konsekvenser, at man gav den ønskede Tilladelse, saa meget mindre som næppe andre Ejendomme kunde faa Udkørsel til Kaløgade over Smøgen.

Udvalgets Indstilling tiltraadtes.

11. (J. Nr. 52—1905). Et fra Aarhus Amts landøkonomiske Selskab foreliggende Andragende om at faa overladt »**Vennelyst**« til Fjerkræudstilling fra den 11. til den 17. Juli d. A. bevilgedes paa sædvanlige Vilkaar.
12. (J. Nr. 29—1905). Et fra L. Jensen foreliggende Andragende om Leje af en af **Sandkisterne** i Aagade gik efter Anmodning af Thomsen tilbage til Udvalget for Bygning og Inventar.
13. (J. Nr. 538—1905. Der forelaa Besværing fra Beboerne i Musæumsgade over den af Byraadet givne Tilladelse til **Opstilling af Karusseller** o. l. paa Pladsen vest for Gaden.

Efter Forslag af Lottrup vedtoges det at tage den i Mødet den 16. f. M. meddelte foreløbige Tilladelse tilbage.

14. (J. Nr. 2⁹⁰—1904). Der forelaa Andragende om **Dispensation fra Bygningslovenslovens § 21** for Ejendommen Sønder Alle Nr. 34 med Hensyn til Bibeholdelse af nogle i Ejendommens Gaard op-

førte Jernskure og Anvendelse af Kælderen i Baghuset til Værkstedslokaler.

Fra Bygningskommissionen og Sundhedskommissionen var indhentet Erklæring i Sagen, hvor efter førstnævnte Kommission intet havde at erindre mod den ønskede Anvendelse af Kælderen, men ikke kunde tilraade at give nogen Tilladelse til at bibeholde de ommeldte Skure, medens sidstnævnte Kommission ikke kunde anbefale at imødekomme Andragendet.

Jacob Jensen tilraadede at følge Sundhedskommissionens Indstilling. De ommeldte Skure var opført i Strid med tidligere afgivet Resolution i den samme Sag, og det vilde næppe være korrekt nu at give Tilladelse til at de blev staaende. Den omtalte Kælder var temmelig dyb.

Thomsen skønnede ikke rettere end, at man i denne Sag godt kunde slutte sig til Bygningskommissionens Erklæring.

Sundhedskommissionen Erklæring tiltraadtes.

15. Som **Tilsynsmand med Maskiner** i Henhold til Lov Nr. 56 af 12. April 1889, genvalgte Fabrikant Chr. Krogh for Aarene 1905—07 inkl. Som Suppleant valgtes Smedemester Bischoff.

Udenfor Dagsordenen ønskede

16. Nørgaard at gøre en Meddelelse om, hvorledes Indenrigsministeren havde svaret den til ham i Henhold til Raadets Beslutning i Mødet den 6. d. M. sendte Deputation i Anledning af Spørgsmaalet om **Flytning af Aarhus Stiftamts Kontor** hertil Byen. Maar Taleren fandt det rigtigst at fremkomme med Oplysning herom i et Møde for aabne Døre, var Grunden hertil denne, at Bladene havde omtalt Udfaldet af Henvendelsen til Ministeren paa en ret misvisende Maade. Sagen

forholdt sig saaledes, at Ministeren havde svaret, at han ikke var tilstrækkelig inde i Sagen til at tage Stilling til den straks, men han havde lovet, at Spørgsmaalet skulde blive grundigt undersøgt og overvejet i Sommerens Løb. Man kunde saaledes ingenlunde — som anført i Bladene — sige, at Ministeren havde stillet sig absolut afvisende overfor Byraadets Henvendelse til ham i Sagen.

